

New England Association of Schools and Colleges (NEASC) 128th Annual Meeting & Conference “Accreditation: Catalyst for Future Learning”, Boston, USA, 4-6. detsember 2013

Kokkuvõte

1. NEASC taustast

NEASC asutati 1885 ja on USA seitsmest regionaalsest akrediteerimisasutusest vanim ning tema peamiseks tegevusalaks on institutsionaalne akrediteerimine kõigil haridustasemetel lasteaiast ülikoolini. NEASC vastutusalas on rohkem kui 2000 õppeasutust viiest osariigist: Massachusetts, Connecticut, Maine, Rhode Island, New Hampshire ja Vermont. Lisaks akrediteerib ta Ameerika/rahvusvahelisi koole rohkem kui 60 riigis väljaspool USA-d. Vt lisaks <http://www.neasc.org/>

2. Konverentsi korraldusest

Konverents toimus Bostoni kesklinnas asuvas Fairmont Colpey Plaza hotellis ning sellel osales u 750 esindajat peamiselt NEASC vastutusalasse kuuluvatest institutsioonidest. Enamik ettekandeid ja töötubasid oli korraldatud paralleelsessioonidena, kuid olid ka ühissessioonid nimekate peaesinejatega, nt Massachusettsi senaator Elizabeth Warren, Prof Keith Sawyer North Carolina Chapel Hill ülikoolist, Prof Tony Wagner Harvardi ülikoolist, Prof Sherry Turkle MIT-st ja Sir Michael Barber külalisesinejana UK-st. Sessioonide lõpus jäi alati 20-30 minutit küsimusteks ja kommentaarideks, mida ka aktiivselt kasutati.

Sessioonid algasid kl 8 hommikul ja lõppesid kell 17. Viimasel päeval kestis konverents 7.30 – 14.00. Eraldi kohvi- ega lõunapause ei olnud. Sessioonide kestus oli 1 tund või 1.15 ning nende vahel oli 15-minutiline paus ruumide vahetuseks ning soovi korral eraldi ruumist kohvi/tee võtmiseks. Lõunasöök serveeriti buffet-lauana ning söömine toimus töötubade ajal. Teisel päeval oli kutsetega lõunasöök kõigile väliskülalistele, võõrustajaks NEASC kõrghariduskomisjoni president Barbara E. Brittingham. Olin ainuke välisriigi kvaliteediagentuuri esindaja.

Õhtuti olid vastuvõtud ning teisel õhtul ka õhtusöök. Konverents oli tasuline, eraldi tasu oli kõigi söökide eest.

Selleaastane konverents korraldati maksimaalselt paberivabalt (keskkonnasõbralikult), paberil oli ainult konverentsi koondprogramm. Põhjalik info oli elektroonilises Guidebook'is, mille sai laadida oma nutitelefoni või iPadi. Samas oli võimalik iga sessiooni lõpus anda konkreetsele sessioonile tagasisidet. Kuna minu iPhone on liiga vana, et olla nutikas, siis minul guidebooki nägemine kahjuks ei õnnestunud.

3. Sisust

Konverentsi peamine fookus oli **loovusel ja innovatsioonil**, kõnelejateks selle ala tippteadlased. Kuna NEASC vastutusalasse kuuluvad mh sellised ülikoolid nagu Yale, Harvard ja MIT (viimased kaks konverentsihotellist 15-minutilise metroosõidu kaugusel), siis ei olnud ka probleemi nende ülikoolide professoreid rääkima saada. Samas leiti hea tasakaal ka vähemtuntud ülikoolide ja üldhariduskoolide

parima praktika tutvustamisel. See oligi minu jaoks kõige sümpaatsem, et tegemist ei olnud nõ kvaliteedikindlustamise konverentsiga (kuigi natuke räägiti ka akrediteerimise tulevikust), vaid jagati üksteisele uemat infot selle kohta, mida on uuritud/teada saadud või milliseid innovaatilisi lähenemisviise mingi probleemi lahendamiseks kusagil kasutatud.

Järgnevalt toon välja mõned nopped erinevatest sessioonidest.

- *Workshop „Defining and Measuring Integrative Learning“* – defineeriti *integrative learning*'ut (eestikeelne vaste – ühitatud õppimine?), nt on see nii teooria ja praktika ühitamine, üld- ja erialaõppe integreerimine, aga ka valdkondade-ülene õppimine. Toodi erinevaid hea praktika näiteid: nt õppeaine „*Sustainability and fashion*“, kus õpetavad korraga keskkonnateadlane ja moekunstnik.
- Professor Keith Sawyer North Carolina Chapel Hill ülikoolist pidas ettekande „*Educating for Creativity*“, kus tõi välja, et viimase kümnendi jooksul on loovusenäitajad USA-s vähenenud. Selleks, et neid taas üles saada, peaks tema sõnul parandama üldharidust, tõstma kõrghariduse kvaliteeti ja finantseerimist, suurendama T&A finantseerimist ja intellektuaalomandi kaitset. *Creativity = Group Genius*, st innovatsioon ja loovus tekivad (enamasti) ühistegevustes. Eristas *instructional* ja *creative teaching*. *Instructional teaching* on traditsiooniline õpetamine, kus õpetaja teab, kuidas asjad käivad ja räägib sellest ka õpilastele. „*Creative teaching's core is collaborative conversation where the classroom flow is improvisational; teacher and students build knowledge together, and unexpected insights emerge*“. Kõrvalpõikena võib tuua näite ühest teisest sessioonist („*The Future of International Accreditation*“ – Peter C. Mott, CAISA direktor), kus P. Mott meenutas oma kooliaega ja rääkis, kuidas õpetaja oli ajaloos andnud rühmatööna ülesande leida külma sõja põhjused, andmata ühtegi vihjet võimalikele sobivatele allikatele. Mott oli oma rühmakaaslastega läinud Nõukogude Liidu saatkonda ja küsinud sealt materjale. Lõpptulemus kajastas küll ühepoolset nägemust ja oli vastuolus õpetaja omaga, aga tekitas diskussiooni ning oli Motti sõnul üks väheseid asju, mis tal kooliajast meeles on.

Kuna soovime pidevalt midagi mõõta, siis loovusega seoses tekib see probleem, et seda on peaaegu võimatu hinnata – väga tunnetuslik ning võib „õitsele puhkeda“ või mingit tulemust anda alles aastate pärast, kui formaalne õppimine juba ammu seljataga.

Aktiivõppe tunnused:

- Õpilased lahendavad kompleksseid elulisi probleeme, kasutades fakte/oskusi/kontseptsioone;
- Õpilased töötavad erinevaid oskusi nõudvates meeskondades, sest ülesannete lahendamiseks ei piisa ühe-mehe-tarkusest;
- Õpetaja/õppejõud juhatab ja toetab.

Õppejõududele esitab see väljakutse leida tõeliselt häid probleeme, mida õppijad lahendada panna. Lisaks tuleb õpetada ka seda, kuidas anda ja vastu võtta konstruktiivset kriitikat.

Head näited on InvenTeams (Lemelson-MIT), The San Francisco Exploratorium, UC Boulder: Integrated Teaching and Learning Laboratory, kus ülikoolid aitavad keskkooliõpilastel osaleda erinevates tegevustes. Sarnane meie TTÜ Tehnoloogiakooliga, TÜ Teaduskooliga jne.

MÜÜT	TEGELIKKUS
Innovatsioon tekib hetkeinspiratsioonist	Vajab pikka küpsemist, erinevate ideede kuhjumist
Otsetee eduni	Hulgaliselt ebaõnnestumisi (<i>dead ends</i>)
Üksik geenius	Paljude inimeste väikesed ideed

Innovaatilistes organisatsioonides töötajad:

- Pidevalt õpivad
- Töötavad koos
- On kaasatud vastastikusse mõtetegevusse („mutukal thinking“), kus väikestest ideedest sünnivad suured.

Kuidas seda õppejõudude atesteerimisel hinnata? Nt: Keda ja millega oled eelmisel aastal aidanud? Ära tunnusta ainult edu, siis saad „turvalise tegutsemise“ (*safe action*), tunnusta suurelt mõtlemist.

- Vastuolulisi arvamusi esitati sessioonides, kus räägiti haridustehnoloogiast. Mõni ettekandja (nt Sawyer) väitis, et MOOC-sid on läbi kukkunud – ei ole täitnud oma eesmärki hoida kulusid kokku ja tuua seni väheesindatud sihtgrupe hariduse juurde - ja tänapäeva e-õpe on nagu 80-ndate aastate mobiiltelefon – väga kohmakas.

Samas väitis professor Sarma MIT-st, et traditsiooniline õpe ei ole keskajast saadik muutunud (näitas 1308. aasta maali, kus kantslist peeti jutlust ning osa kuulajaid tukkus, luges raamatut või sosistas omavahel ning võrdluseks fotot tänapäeva loengust, kus pea ainuke erinevus oli see, et raamat oli asendunud arvutiga) ning ainuke tulevik ongi MOOCsi-taolistel kursustel. Tõi ka välja, et online õppinud tudengite testitulemused olid paremad kui tavatudengitel. Lisaks ei ütle Google kunagi, et see on rumal küsimus või selle küsimuse jaoks ei ole meil täna aega.

- Väga huvitav ja provokatiivne oli P.Moti sessioon „*The Future of International Accreditation*“.

Accreditation of the Future October 2013

Mh avaldas Mott arvamust, et strateegilist plaani ei ole mõtet teha kauemaks kui kuueks kuuks, sest maailm muutub väga kiiresti ja ei ole mõtet ennast liiga pikaks ajaks „siduda“. Tsiteeris Jim Collinsi raamatut „*Good to Great*“, kus '*Good – the enemy of Great*' ja '*Improvement – the enemy of Innovation*', sest see paneb institutsioone nõ poleerima seda, mida juba tehakse, mitte mõtlema välja seda, mida kunagi varem tehtud pole.

Haridus on radikaalselt muutumas, aga akrediteerimine pole selleks valmis. Mh on vähenemas formaalhariduse tähtsus. Näitena: Google võttis tööpakkumistest formaalharidusnõude maha. Vale on arvata, et meil on tulevikus vaja paremaid koole ja õpetajaid – vaja on hoopis teistsugust keskkonda ja „giide“. Koolid ei ole mitte halvad, vaid lihtsalt iganenud. Kusagil käimas (see jäi natuke „kahe kõrva vahele“) eksperiment, kui palju õpilane õpib õpetaja minimaalse sekkumise korral.

David Perkins (Harvard) on väitnud, et 90%, mida õpetatakse on ajaraiskamine – miks siis seda akrediteerida?

Mis on (üld)hariduse eesmärk? Antiikajal oli selleks vooruslike (*virtuous*) kodanike kasvatamine, tänapäeval on ülikooliks ettevalmistamine.

Soovitas vaadata filmi „*Internship*“ ja lugeda raamatut Yong Zhao (2012) „*World Class Learning: Educating Creative and Entrepreneurial Students*“.

- Erinevates sessioonides mainiti PISA testi (Mott, sessioon „*Are Students Prepared for College and Career?*“), tuues välja USA kehvad tulemused, aga samas õigustades, et ega nad tegelikult ei näitagi midagi ja ei ole kuidagi seotud innovaativusega. Näitena „tundmatu innovatsiooniriik“ Soome vs USA „tähed“ Bill Gates ja Steve Jobs. Eestil on oma heade PISA ja keespäraste PIAAC tulemuste taustal põhjust mõelda, kas Eesti kõrgkoolid ja töömaailm on valmis meie üldhariduskoolide lõpetajate vastuvõtmiseks. Google'i esindaja ütles, et nende jaoks on olulisim kriitilise mõtlemise võime ja valmidus mõelda, kuidas midagi saab teha, mitte miks seda ei saa teha. Parim õppimine on läbi katsetamise ja vigade.
- Akrediteerimise tulevikust rääkis CHEA (USA akrediteerimisagentuuride katusorganisatsioon) president J.Eaton - „*Accreditation Update: National Issues*“. Alatoon oli küllaltki murelik, sest nii demokraadid kui vabariiklased on valitsuse tasemel väitnud, et akrediteerimine on nõ pankrotis ja on pigem innovatsiooni takistaja kui toetaja. Kõik USA hädad – madal tööhõive, innovatsiooninäitajate langus jne – aetakse akrediteerimise kaela.

Presidendi tasemel töötatakse välja kõrgkoolide reitingusüsteemi kindlate indikaatoritega (nominaalajaga lõpetajad jm meilegi tuttavad näitajad). Samuti on olnud juttu õppekava akrediteerimise sisseviimisest, mille tulemused oleksid seotud föderaalrahade saamisega.

Üks kolledžijuht oli akrediteerimiskeskusele öelnud, et me teeme kõik nii, nagu te ette olete kirjutanud, aga ma pole kindel, kas see muudab meie kolledžit grammigi paremaks.

- Sir Michael Barber UK-st (ainuke välismaine esineja) tõi oma ettekandes „*An Avalanche Is Coming: An International Perspective*“ välja tõe (?), et tegelikud konkurendid kõrgkoolile ei ole mitte teised ülikoolid, vaid need asuvad hoopis väljaspool formaalset kõrgharidussektorit – nt Internet, *badges*. Kahjuks pole kõrgkoolid sellest veel aru saanud. Põhiküsimus, mida peaksid endalt pidevalt küsima nii organisatsioonid kui ka üksikud õppejõud: „Mis minus on nii erilist?“

- Viimase lõuna peakõnelejaks oli professor S.Turkle MIT-st: „*Alone Together: Why We Expect More From Technology & Less From Each Other?*“. Turkle rääkis haaravalt kommunikatsiooni muutumisest: inimesed kardavad vahetut suhtlust, sest see nõuab spontaansust ja oma mõtete kohest väljaütlemist. FB-s või sms-ga on enne sõnumi või kommentaari teelesaatmist aega mõelda. Inimesed (eriti noored) ei ole enam loengutes ja ka kodus, nt ühistel õhtusöökidel, “kohal“, vaid suhtlevad oma nutitelefoni või muu vidina vahendusel sel ajal hoopis teiste inimestega. Turkle'i raamatut (sama pealkiri mis sessioonil) soovitas üks kuulaja kindlasti lugeda – pidi väga huvitav olema.

Maiki Udam, 12.12.13